

PERSPEKTÍVA

INFORMÁTOR PRE MISIU A VZDELÁVANIE

Kresťanské centrum BEREA

ročník 5, číslo 1

Jún 2007

Ťažké miesta, ťažké otázky

Chod', ku komu-
kol'vek t'a pošlem,
a hlásaj všetko,
čo ti rozkážem!
Ajhľ'a, dal som ti
do úst svoje slová.
(Jeremiáš 1,7-9)

OBSAH:

Ťažké miesta, ťažké otázky	1
Podpora Božieho diela ...	2
Hľ'adajúci, ktorí nemôžu nájsť	4
Moja prvá misia na školách	5
Služba deťom v Rači	6
Rekonštrukcia chaty v Harmónii	7
Podobenstvo o rybároch ..	7
Správy z ďalekého sveta ..	8

Niekedy je nutné položiť si ťažké otázky. A ešte ťažšie rozhodnutia treba robiť na základe odpovedí na tieto otázky.

Dovoľte mi, aby som to vysvetlil. Keď Anthony Norris Groves opustil svoj domov a presťahoval sa na územie súčasného Iraku, prevládajúcou reakciou medzi jeho priateľmi a príbuznými bolo zdesenie. Predstava, že takýto nadaný mladý muž vezme svoju mladú rodinu k takým nepriateľsky naladeným a neprístupným ľuďom ako boli moslimovia v Bagdade, bola považovaná, mierne povedané, za nezodpovednosť. Fakt, že tam pochoval svoju manželku ako obeť morovej epidémie a že tam nevidel žiadne valné ovocie v podobe obrátených, prispel k pocitu, že jeho misia bola zlyhaním.

Ťažké miesta pred nás stavajú ťažké otázky. Naozaj to chceme, aby sa naše rodiny, naši nadaní mladí muži a ženy, presťahovali na tvrdé, neprístupné misijné polia sveta, keď je stále toľko príležitostí k službe na miestach, ktoré sú dobre obrobe a úrodné?

Možno vás to prekvapí, ale istým spôsobom s tým súhlasím. Severná časť Indie za riekou Ganges s omračujúcou štatistikou „1 zbor na 2000 osád“ možno nebude tým ideálnym miestom pre pôsobenie krehkej anglickej alebo americkej rodinky. Šanca, že tam prežijú viac než šesť rokov, je štatisticky veľmi nízka.

Jednoducho povedané, výdrž potrebná k prežitiu rodiny v priekopníckej situácii v tvrdej, odpor kladúcej oblasti, sa v našich zboroch tak často nevyskytuje. Nechcem sa tým nikoho dotknúť ani uraziť, len konštatujem, že taký je život.

Takže pred nami stojí ťažká otázka, ako chceme reagovať na veľké nezasiahnuté oblasti sveta. Odpoveď sa ponúka v troch častiach: (1) *To najlepšie pre to najhoršie*, (2) *Zocelení do tvrdých pomerov* a (3) *Starí pre mladých*.

(1) To najlepšie pre to najhoršie

Je mnoho veľmi tvrdých miest, kde evanjélium zatiaľ nepreniklo. Už spomínaná severná India je ním zasiahnutá tak málo, že nárast počtu obrátených je len nepatrným zlomkom prírastku obyvateľstva. Čokoľvek sa dosiahne v oblasti duchovného rastu, je zanedbateľné v porovnaní s obrovským počtom obyvateľov, ktorý sa zdvojnásobuje každých 25 rokov. Severozápadná Čína, západná Jáva v Indonézii, juh Filipín a dokonca, či tomu veríte alebo nie, oblasti západnej a strednej Európy patria k fakticky nezasiahnutým.

V našom zhromaždení môžeme vidieť mladú rodinu. Prejavuje sa pri nich ovocie

Ducha a rast v chodení s Bohom. Sú otvorení pre Božie povolanie vo svojom živote. Dá sa povedať, že patria k tomu najlepšiemu, čo doma máme. A teraz príde tá tvrdá otázka. Povzbudíme ich k tomu, aby nasadili svoje dary v živote miestneho zboru alebo sa ako vodcovia zídeme a

modlíme a postíme za naše duchovné prvotiny s otázkou, kde ich Boh chce použiť? Ak urobíme to druhé, budeme pravdepodobne zažívať viac situácií toho druhu, ako v Skutkoch 13, kde Svätý Duch viedol starších k oddeleniu Pavla a Barnabáša a vyslaniu na najhoršie mysliteľné miesta (z duchovného pohľadu).

Buďme ľuďmi, ktorí vyhľadávajú to najlepšie a takýchto ľudí vysielajú zasiahnuté evanjéliom tie najhoršie miesta.

(2) Zocelení do tvrdých pomerov

Je mnoho vyzretých misionárov, ktorí už na svojom súčasnom misijnom poli dosiahli maximum. Pokračujú ďalej a odvádzajú dobrú prácu, ale v skutočnosti s tou výzvou, ktorá ich hnala do misie, sa už vyrovnali. A aj keď to nenapíšu do svojho modlitebného listu, ak nenájdu nejakú novú výzvu, začínajú sa nudiť.

Dokončenie na 2. strane ►

Toto je zásobáreň potenciálnych pracovníkov pre tvrdé polia súčasného sveta. Títo už boli pokrstení ohňom, prešli kultúrnym šokom, naučili sa zaobchádzať s duchovnou výzbrojou, prešli všetkými procesmi a skúsenosťami v misii, ale ich dary pre pioniersku prácu boli vymenené za údržbársku a manažersku funkciu.

Charles Marsh opustil svoje zhromaždenie na severe Londýna pred druhou svetovou vojnou a vydal sa do Alžírka. V tom čase to bolo jedno z najtvrdších polí na svete. Potom po 25 rokoch sa presťahoval do Čadu, hlboko do púštnej kultúry, a začal úplne nový duchovný pohyb. Pravda je taká, že Charles Marsh mohol ísť na dôchodok alebo na veľmi pohodlné miesto profesora misie na biblickej škole, avšak on sa rozhodol zužitkovať skúsenosti z 25 rokov služby v priekopníckej práci na ďalšom poli.

Pre starších zboru je jednou veľkou otázkou duchovného rozpoznanie, ako sa modliť a poskytovať rady a usmernenie tým, čo už slúžia v misii, aby mohli byť nanovo nasadení na niektorom z ťažších miest, kde by nováčik jednoducho

neprežil. Taká negatívna skúsenosť by len zvýšila tlak na cirkev aby prestala vysielat' ľudí do tvrdých podmienok. A každých sedem sekúnd ďalší moslim odíde do večnosti bez Krista bez toho, že by čo len raz počul dobrú správu evanjelia.

Potrebuje zocelených ľudí do tvrdých podmienok.

(3) Stari pre mladých

Pre mladého človeka je prechod do inej kultúry, tobôž do takej, ktorá kladie odpor, veľkou zmenou. Fanfáry dozneli. Slávnostné prejavy utíchli. Pociť, že na nich ľudia vytrvale myslia, pominul a oni sa cítia veľmi osamelí. Boja sa priznať svoje pochybnosti. Prevažujúcim pocitom je neistota. Peklo nasadí všetky sily, aby im ukázalo, že urobili životný omyl. V niektorých prípadoch vyčakajú do konca plánovaného času, aby mohli odísť so ct'ou.

Tu by sme mali nasadiť našich „starých harcovníkov“. Áno, je dôležité vytvoriť starým misionárom priestor na dôchodok. Sú to naši hrdinovia. Odviedli dobrú službu. Ale boj sa nikdy nekončí a kým je v nich dych, je v nich život, a kým je tam život, je tam znalosť, a táto sa

vekom mení na múdrosť. Túto múdrosť treba nasadiť na tvrdých miestach sveta. Žiadny dôchodok nie je len užívaním penzie. Múdrosť týchto starých ľudí je súčasťou Božieho plánu pre udržanie a dospievajúce mladých.

Máme v našich zboroch takýchto starých „štátnikov“? Treba ich spojiť ako mentorov s bojovníkmi v prvej línii, aby ich mohli zásobovať múdrosťou a láskou, aby tam mohli obstáť.

Múdrosť človek nezíska s rannou šálkou kávy; tá sa rozvíja počas celého života.

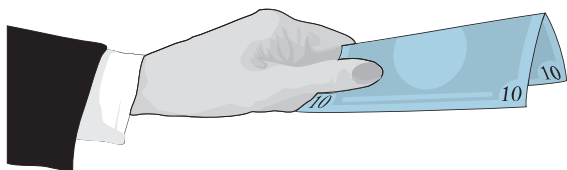
Slovo na záver

Kráľovstvo tohto sveta je nebezpečné miesto a boj pokračuje. Táto vojna je skutočná. Bitévne čiary sú narysované. Nie je väčšie bláznovstvo než nasadiť naše elitné jednotky na udržiavanie mierovej zóny. To by bolo ako vyslať skautský oddiel do Iraku a vycepanú námornú pechotu robiť dozor na mládežníckom pobyte.

Tvrdé miesta tohto sveta nás musia naučiť robiť tvrdé rozhodnutia.

Bob Hitching a Roger Malstead, prevzaté z časopisu ECHOES ☑

Jozef Abrman:

Podpora Božieho diela ako pravidelný záväzok viery

Najvyšším testom našej lásky je dávanie. Ono nás odhaľuje. Diagnostikuje naše srdce. Ukazuje, v akom trezore uchováваме svoj skutočný poklad. Spontánne dávanie darov pre Božie dielo je nám blízke, no dávanie formou predsavzatia formou pravidelného záväzku viery je pre väčšinu čitateľov vzdialené. Čo na to Biblia?

Uctievanie sa nijako nedá oddeliť od dávania. Nikdy sa nedalo a nikdy sa nebude dať. V živote prvého muža viery v Biblii, Ábela, vidíme neoddeliteľné prepojenie medzi pravým uctievaním a dávaním. V jeho živote často sledujeme pravosť jeho uctievania, no uniká nám skutočnosť, že pravá viera je vždy dávajúca viera. Poučenia zo života Abraháma v dobe pred zákonom, ako i v dobe Novej zmluvy nám ukazujú, že pravá viera si ctí Boha aj majetkom - finančne (Pr 3,9). Nie náhodou autor listu Židom spája obetovanie našich chvál s finančným a materiálnym obetovaním sa v prospech iných (Žd 13,15-16).

Pozrime sa na biblické princípy dávania na podklade 8. a 9. kapitoly 2. listu Korint'anom. Korint'skí kresťania urobili osobné predsavzatia - individuálne osob-

né záväzky do budúcnosti, že pomôžu núdzným kresťanom v Jeruzaleme. Vo svojom predsavzatí však neboli dôslední. Pavol im po čase pripomína ich sľub a učí ich nasledovným princípom dávania.

Dávanie sa začína vydaním sa Pánovi (2Ko 8,1-7)

Bohu nič nedávaj, ak tvoje srdce nie je Pánovi cele vydané! To je prvý princíp. Boh sa nepotrebuje obohatiť tvojimi korunami. On má všetko. Aj Teba celého. Ak stojí o tvoje peniaze, tak len preto, že sleduje vyššie zábery a vyššie princípy.

Pavol smelo vyzýva Korint'ských k dávaniu. Za vzor im dáva macedónskych kresťanov. Napriek súženiu a hlbokkej chudobe títo veriaci podstupujú veľké osobné obete na podporu Božieho diela. A robia to s veľkým nadšením, nie z donútenia, nie zo strachu pred Božím hnevom, ale z lásky, z vlastného popudu. Dokonca prosíkali Pavla, aby tie peniaze prijal (v. 4), napriek tomu, že oni sami trpeli nedostatok. Svoje obete chápalí ako výsadu. Pavol dokonca prezrádza, že vo svojom dávaní išli až za hranice racionálneho kalkulovania, teda „nad možnosť“ (v. 3), aby len dali viac, než si

mohli v danej chvíli dovoliť. To nebolo nič iné ako záväzok viery.

Pavol sa vo svojich listoch vyjadruje o peňažných daroch metaforicky ako o „milosti“, „účastenstve“, „svätoslužbe“, „požehnaní“, „lúbeznej vôni“, atď., pretože skutočné zábery, ktoré Boh sleduje v našom dávaní skutočne sledujú vyššie princípy a širšie spektrum cieľov, než sa nám zdá na prvý pohľad.

Pavlove očakávania vzhľadom na Macedónskych kresťanov boli vysoko prekonané. Oni sa dokázali „rozdať“ v prospech kresťanov v Jeruzaleme práve preto, lebo oni sa najskôr cele vydali svojmu Pánovi (v. 5).

Nadšenie týchto Božích detí vo veci finančnej pomoci bolo tak prekvapujúce a motivujúce, že Pavol vysielal Títa do Korint'ského zboru s odkazom, aby pomohli tiež, a to hojným spôsobom. Má im pripomenúť, aby dovriesili svoje započaté predsavzatia vo veci pomoci núdzným kresťanom.

Pavol im pripomína, že sú bohatí vo všeličom možnom vo viere, v slove, v biblických vedomostiach, v nadšení i v láske voči nemu samému, ale je potrebné, aby zbohatli aj v dávaní.

Dávanie musí byť motivované milosťou (8,8-9)

Rozkaz by zničil podstatu daru ako takého. Príklad macedónskych kresťanov Pavol prezentuje ako povzbudenie pre Korint'any, nie ako príkaz. Ukazuje im vzorovú obetavosť iných, aby tak vyskúšal ich srdcia. Pravosť lásky sa nedokazuje krásnymi rečami, ani biblickými vedomosťami, ale skutkami. Ak človek raz pochopil a prijal dar milosti, nemôže inak, než tiež chcieť rásť v službe dávania.

Je tu ešte väčší vzor než sú Macedónci! *Pán Ježiš bol nesmierne bohatý v nebi, no v jednom rozhodnutí prijíma nepredstaviteľnú chudobu a nakoniec prišernú smrť.* Schudobnel, aby si ty a ja mohol prijať večné bohatstvá. Všetko z milosti k nám. Táto istá motivácia milosti sa musí odzrkadliť aj v našom dávaní. Zákon rozkazuje. Milosť vyvoláva túžbu a radosť z dávania. V dávaní sa podobáme na Pána Ježiša Krista.

Dávanie si vyžaduje záväzok (8,10-15)

Dary môžu byť jednorazové ale aj také, ktoré majú podobu záväzku o dlhodobejšej podpore.

Korint'ania urobili jeden rok predtým záväzok, že budú pomáhať svojimi darmi (v. 10-11 a 9,2-5). Boli ochotní dávať nie z nadbytku, ale aj za cenu obetí. Potom prešiel určitý čas a bolo potrebné, aby slúbené finančné dary boli pripravené a zhromaždené. Preto ich Pavol vyzýva k tomu, aby dovŕšili to, čo začali robiť rok predtým a aby sa ich pekné úmysly stali skutočnosťou. Nejde tu o obohacovanie iných na náš úkor, ale o uľahčenie ťažkej situácie, ktorou prechádzajú iní. Poučenie z Pavlových slov je jasné. Prijatie osobného záväzku o podpore Božieho diela do budúcnosti je biblické.

Misionári vo všetkých dobách odchádzali do iných zemí s cieľom priniesť novým národom evanjelium. Každý z nich tak urobil úžasný krok viery. Urobili predsavzatie, v ktorom mnohokrát zostali verní až do smrti. Žili z milodarov, ktoré im pravidelne posielali kresťania z domácich zborov. Posielanie podpory však nebolo také jednoduché, ako je tomu dnes. Naše Kresťanské zbory na Slovensku tiež počas komunizmu navštevovali misionári, ktorí prijímali pravidelnú podporu od svojich domácich zborov. Mnohé dary, ktoré nám prinášali v podobe Biblií a inej literatúry, či v podobe rozhlasového vysielania, boli výsledkom osobného, pravidelného a trvalého záväzku veriacich v službe dávania na Božie dielo. Boli to kresťania, ktorí urobili predsavzatie viery na modlitbách, že každý mesiac budú podporovať Božie dielo konkrétnou minimálnou sumou. Takíto kresťania si tiež uvedomili, že ak vieme urobiť predsavzatie vo vzťahu k našim každodenným fyzickým potrebám a pravidelne posielat' svoje peniaze rôznym inštitúciám, ako napríklad za elektrinu, vodu, telefón, bývanie, za lízing a pod.,

prečo by sme nevedeli urobiť podobný záväzok aj v prospech Božieho diela? Ako sa vyhovoríme pred Bohom, ak nám nerobí problém urobiť sľub svetskej inštitúcie, že im mesačne budeme posielat' svoje peniaze, no nie sme ochotní urobiť záväzok vo veci pravidelného finančného podporovania Božieho diela konkrétnou minimálnou sumou?

Kresťania, ktorí si tieto otázky položili, milujú Boha. Ide im o to, aby sa evanjelium šírilo od Jeruzalema až po všetky končiny zeme. Ak vedia misionári urobiť krok viery, že fyzicky odídu do ďalekej zeme a opustia svoje istoty domáceho prostredia, nemali by sme aj my všetci robiť podobné kroky viery aj bez toho, aby sme sa museli fyzicky odsťahovať? Patrí takéto „privilegium“ len misionárom, aby žili z viery? Odchod misionára do cudzej krajiny je pre neho veľkým krokom viery. V zmysle fyzického presťahovania sa určite nie je tento krok určený pre každého z nás. Pre každého z nás je však určený podiel na šírení evanjelia a budovania Božieho diela. Efektívnejšiu formu podpory Božieho diela, ako je osobný záväzok pravidelného dávania v prospech Pánovej práce nepoznáme. Nikto z nás nemusí akoby zďaleka a túžobne pozerat' na misionára, ktorý v jednom kroku viery opúšťa svoju zem, príbuzných a svoje istoty bez toho, aby sa nemohol pripojiť k nemu podobným krokom viery - formou obetavej pravidelnej podpory. Aj na jedno, aj na druhé je potrebná úprimná viera, láska, odhodlanie sa rozdávať. Dvaja z misionárov, ktorí slúžili a položili svoje životy v Ekvádore pred 50 rokmi, boli z našich bratských zborov. Tá práca bola možná len preto, že za ňou stáli kresťania, ktorí urobili osobný záväzok viery formou pravidelného podporovania konkrétnou minimálnou sumou.

Dávanie si vyžaduje vernosť (8,16-24)

Narábanie s Božími peniazmi je háklivou vecou. Preto je duchovná vyspelosť, dokázanosť a vernosť tých, čo s milodarmi narábajú, nutná, aby neboli žiadne pochybnosti, podozrenia a zlé reči. Títus a ďalší dokázaní a verní brat zanesú zozbierané financie spoľahlivým spôsobom núdznym kresťanom. Opatrnosť a poriadok je aj v tejto veci potrebný. Podporuj dielo, nad ktorým majú dohľad verní a spoľahliví kresťania!

Dávanie je svedectvom a motíváciou pre iných (2Ko 9,1-5)

Korint'ania urobili záväzok pomáhať núdznym Jeruzalemčanom. Svoju horlivosť v dávaní vyjavili do takej miery, že Pavol o nej rozprával všade, kade chodil. Žiadne tajnostkárstvo. Svedectvo o horlivosti Korint'ských z radostného dávania ho povzbudilo mimoriadnym spôsobom a vyprovokovalo kresťanov v Tesalonike, Berei a Filipis (t.j. Macedónčanov) k ešte obetavejšiemu dávaniu. Je vidieť, že svedectvo o radostnom a úprimnom dáva-

ní je „nákazlivé“. Od tej udalosti však ubehol už takmer jeden rok (v. 2) a teraz Pavol musí vyprovokovať ich samých, aby dali to, k čomu sa zaviazali. Si vzorom v službe dávania? Si nákazlivý rozdávač? Reklamu si sám robíš? Nemusíš. Ona sa stane sama.

Dávanie musí byť radostné (9,6-15)

Akýkoľvek osobný záväzok po dlhšom čase stratí svoje nadšenie. Korint'ania si „zaumienili v srdci“, že pomôžu (v. 7), a preto ich Pavol teraz o rok neskoršie povzbudzuje, aby zostali verní svojmu rozhodnutiu. Nechce, aby dávali z donútenia, násilu alebo s pocitom ľútosť, že urobili nesprávny a prenáhlený sľub, ale aby si uvedomili, že Boh skutočne miluje ochotného darcu.

Dávanie ako také je krásnou duchovnou skúsenosťou. Je neoddeliteľnou súčasťou nášho životného štýlu ako uctievačov Pána Ježiša. Ono obohacuje aj nás, pretože ak dávame svoje dary ako skutočnú obeť, tak sa každý náš dar Pánovi stáva priestorom, v ktorom Boh môže rozhojniť každý prejav svojej milosti naproti nám (v. 8). Praktizuj radostné dávanie, pretože skúpa sejba prinesie aj skúpu žatvu!

Pravé dávanie podporuje duchovný rast samotného darcu, prijímateľa ako aj tých, ktorí sú svedkami tejto služby. Pavol spojil svätoslužbu dávania s nádherným následným ovocím v podobe rozhojneného *d'akovania Bohu* (v. 12), *oslavovania Boha* zo strany tých, ktorým sa pomoc dostáva (v. 13) a *prímluvných modlitieb* (v. 14). Službou dávania sa môžeš podieľať na šírení evanjelia v spolupráci s tými, ktorí sú na misijných poliach doma ako i v zahraničí.

Je varujúce, že svätoslužba dávania je vo v.13 predkladaná ako dôkaz „*poddanosti k evanjeliu Kristovmu*“. Dávanie je svätoslužba, na ktorej má mať každý kresťan účasť bez ohľadu na svoje „obdarovania“ alebo ekonomické podmienky. Pavol píše: „Jeden každý tak, ako si zaumienil v srdci...“ Nepíše len na adresu tých, čo si to môžu dovoliť.

Ak vidíš Pána Ježiša Krista očami viery na kríži, kde zomiera a vzdáva sa všetkého za nás, tak vidíš ten najvyšší vzor svätoslužby dávania. Potrebuješ viac? Nie je to o citoch, ale o poslušnosti. Nie o tom, aby si neškodil iným, ale o životnom štýle oslavovania Boha dávaním. Lebo Boh tak miloval svet, že DAL

Hľadajúci, ktorí nemôžu nájsť

*A stalo sa, keď išli, že mu povedal ktosi na ceste:
Pane, pôjdem za tebou, kamkoľvek pôjdeš. (Lukáš 9,57)*

Evanjelista Lukáš v troch krátkych dialógoch predstavuje troch hľadačov Pána Ježiša, ktorí ho však nedokážu nájsť a nasledovať. Dvaja z nich zvlášť snaživo zdôrazňujú, že s ním chcú ísť za každú cenu. A predsa to nejde. Je síce možné, že sa im otvorili oči po vypočutí Pánových slov, ale táto pasáž skôr vyznieva tak, že za ním napokon nešli.

Je ťažké určiť, kedy presne sa táto udalosť odohrala v priebehu služby Pána Ježiša. Evanjeliá nie sú vždy usporiadané chronologicky ale tematicky a spolu sú zaznamenané udalosti, ktoré nemusia nasledovať časovo, ale majú spoločný námet. Niektorí hovoria, že to bolo počas pobytu v Kafarnaum, iní že po prekročení jazera, kde ho nasledovali davy ľudí, a časovo to predchádza vyslaniu 70 apoštolov. Všetky možnosti majú jedno spoločné, že ľudia, čo sú tu s Ježišom, boli jeho blízkymi nasledovníkmi. Neboli len súčasťou obrovského zvedavého davu. Mohlo tu byť okolo 150 až 200 ľudí, ktorí nasledovali Pána z miesta na miesto. Pridržiali sa ho. Mnohí v neho úprimne uverili, mnohí boli iba pritáňovaní jeho osobnosťou, jeho zázrakmi, jeho učením, jeho spôsobmi.

Vyplatí sa mi to?

Ten prvý je vo verši 57. *A stalo sa, keď išli, že mu povedal ktosi na ceste: Pane, pôjdem za tebou, kamkoľvek pôjdeš.* Tento muž je veľmi odhodlaný. U Matúša sa o ňom dozvedáme ešte viac: zistujeme, že bol zákonníkom. Je to teda významný človek, profesionálny učiteľ Hospodinovho zákona. Vyučoval v chráme alebo aspoň v miestnej synagóge. Bol to zbožný človek a vyznal sa vo veci. A tento prichádza k Pánovi so slovami: „Pane, budem ťa nasledovať.“ To je pozoruhodné. Hoci niektorí zo zákonníkov uverili Pánovi, väčšina držala spolu proti nemu. Tento dokonca nazýva Ježiša Pánom a Učiteľom. Zákonník by rozhodne nenazval druhého človeka Pánom, ak by neveril, že je to ktosi vyšší od neho. Snáď prorok - alebo možno dokonca Mesiáš.

Ale je tu problém: jeho predstava o Mesiášovi nie je celkom správna. Zákonníci vyučovali, že keď príde Mesiáš, bude to nesmierne mocný kráľ, ktorý vyslobodí národ z rímskej poroby a nastolí dobu úžasnej prosperity a židovskú nadvládu nad svetom. Takže tento zákonník je naklonený uveriť, že Ježiš by mohol byť Mesiášom; z toho vyplýva že zkrátka bude nielen populárny, ale svojou mocou a zázrakmi zmobilizuje celý národ, ujme sa moci

a obráti naruby celé politické zriadenie a prinesie národu pokoj a prosperitu. Inými slovami, očakával Mesiáša, ktorý dosiahne veľké veci na pozemskej úrovni.

Samozrejme, mýlil sa. Keď prišiel skutočný Mesiáš, ako to predpovedal Starý Zákon, prišiel poslúžiť ľuďom v duchovnej oblasti. Bol to Boh, ktorý sa stal človekom, prišiel trpieť, zomrieť za hriech a ponúknuť odpustenie. Aby duše boli zachránené, aby z pozemských ľudí sa mohli stať duchovní s novým rozmerom svojich životov, znova spojení s Bohom, chodiaci s Ním.

Tento zákonník to nechápe. Čaká pozemského vysloboditeľa. Vrávi silné slová: „*Pane, pôjdem za tebou, kamkoľvek pôjdeš.*“ Prijal by odriekanie - pretože počíta s tým, že to dobré v budúcnosti preváži nad zlým. Za týchto podmienok je ochotný dočasne zaplatiť vysokú cenu. Riskoval by, že ostatní zákonníci ho odmietnu a nebude to mať ľahké. Ale čo chýbalo v jeho chápaní, bolo evanjelium. A tak mu Pán odpovedá týmito zvláštnymi slovami: „*Lišky majú dúpätá a nebeski vtáci hniezda, ale Syn človeka nemá, kde by sklonil hlavu.*“ (v. 58) Toto muselo byť pre zákonníka veľkým sklamaním. Lišky boli nečisté zvieratá, hospodársky škodlivé - a Ježiš hovorí, že aj tieto mizerné tvory majú svoj domov, miesto, ktoré je ich vlastné, ale Mesiáš si nemá kde zložiť hlavu. Nežiada ho o poľutovanie, len konštatuje, aká je pravda. On stále putuje, káže, uzdravuje ľudí, nezarába a nezariaduje si hospodárstvo. Pri inej príležitosti povedal: „*Moje kráľovstvo nie je z tohto sveta.*“ Preto si ani nikdy nekúpil dom. Nikdy nešporil peniaze. Nemal ani vlastnú spálňu, nieto ešte dom. Bol závislý na tom, aby ho vždy niekto z ľudí vzal k sebe. Mesiáša nečaká skvelá pozemská kariéra. To muselo byť pre zákonníka veľkým sklamaním.

Doktori si v tých časoch vynikajúco zarobili a pritom nestáli za veľa, málokto rému zo svojich pacientov skutočne pomohli. Pán Ježiš uzdravoval ľudí po tisícokach a nezobral od nich ani halier. Keby chcel, vedel by sa nabalíť, ale nevzal si nič za svoje služby. Pri tolkých nasledovníkoch sa mohol z neho stať najbohatší človek v krajine. A namiesto toho pozerá zákonníkovi do očí a hovorí, že Syn človeka nemá ani vlastnú posteľ. Vtáci majú svoje hniezda, ale Syn človeka si nemá kde položiť hlavu. Celý jeho spôsob života podčiarkoval, že on nie je pozemský Mesiáš, politický osloboditeľ, nie je z tohto sveta. Jeho poslanie je duchovné.

Na zákonníka pôsobili jeho múdre slová a mocné zázraky a podobné veci a toto naozaj nečakal. Nebol pripravený nasledovať ho, ak nemal prísť mocný židovský štát s nadvládou nad ostatnými národmi. Ak on sám po dočasnom odriekaní bez domáceho pohodlia nemal byť odmenený pozíciou nejakého vrchného klerika alebo vládcu, jeho záujem sa vytratil.

Aj my musíme toto poslanstvo vziať do úvahy. Možno si myslíš, že jediný dôvod, prečo prísť k Ježišovi a získať Božie odpustenie a požehnanie, je aby si mal šťastnejší život. Keď budem Božie dieťa a príde nejaká skúška, pomodlím sa a Boh mi pomôže. Keď potrebujem dobré zamestnanie, pomodlím sa a Boh mi ho dá. Keď potrebujem alebo chcem niečo väčšie alebo lepšie, Boh je tu na to. Ale evanjelium nie je o tom, že nám Boh dá lepší život na zemi, že nás urobí bohatými a zdravými. Niektorí ľudia síce kážu takéto nezmysly, ale je to zjavný omyl. To nie je poslanstvo Bible. Poslaním Ježiša Krista je priniesť ti odpustenie hriechov, urobiť ťa Božím dieťaťom, pripojiť ťa k Božej rodine, k ľuďom smerujúcim k nebu, žiť s tebou, viesť ťa, odpovedať na tvoje modlitby tak, aby si mohol žiť svätým a zbožným životom aj vo všetkých skúškach a ťažkostiach života. Tomu musíš rozumieť. Ak si v srdci povieš, že prídeš k Ježišovi, lebo chceš nebo na zemi, chceš lepší život, nenájdeš Pána. Musíš k nemu prísť s vyznaním svojich hriechov, že si premrhal život, ktorý ti dal, že si zhršil proti nemu a že teraz chceš byť novým človekom, jemu patriť a jemu slúžiť. To je duchovné požehnanie. Nestaraj sa, či ťa bude volať k chudobe, k jednoduchému životu, čo ti povie na tvoje ambície a plány; hlavné je, aby si sa stal Božím dieťaťom.

Tento zákonník chcel všetko pre seba, chcel prosperitu na zemi a potreboval počuť tieto slová, ktoré ho odkázali do správnych medzí. Rád by som veril, že tieto slová mu pomohli poznať pravdu, ale v príbehu sa ďalej o ňom nehovorí.

Čo má prednosť?

Vo verši 59 stretávame druhého muža. Kristus mu hovorí: „*Pod' za mnou!*“ Tentokrát nie je iniciatíva na jeho strane, ale Pán ho volá k nasledovaniu. Zdá sa, že to je váhajúci učeník a potrebuje povzbudenie aby sa pohol dopredu. Rozumel poslanstvu. Poznal ho tak dobre, že ho mohol kázať, Pán Ježiš to neskôr hovorí. Ale hoci poznal vo svojej hlave zvesť o Božom kráľovstve a

o novom živote, ktorý Kristus ponúkal, zdá sa, že ten život skutočne nemal. Vedel, čo mal urobiť, ale neurobil to. Pán ho povzbudzuje: „Pod' za mnou!“ Ale jeho odpoveď je: „Dovoľ mi najprv odísť a pochovať si otca.“ Ježiš mu na to hovorí: „Nech si mŕtvi pochovávajú svojich mŕtvych.“

Na prvý pohľad to vyzeralo veľmi nelogicky. Zdá sa rozumné dovoliť mu, aby šiel domov a pochoval si otca - až na to, že jeho otec nebol mŕtvy, ba ešte ani nezomieral. To je zrejme: ak by bol jeho otec po smrti a chystal by sa pohreb, alebo by bol na smrteľnej posteli, tento muž by nechodil s Ježišom a jeho družinou z miesta na miesto po celej Galilei. Už dávno by bol doma. Keď hovorí: „Dovoľ mi najprv odísť a pochovať si otca,“ myslí tým niečo celkom odlišné (ako sa zhodujú mnohí komentátori). Jeho slová znamenajú čosi takéto: „Dovoľ mi odísť domov kým môj otec nezomrie.“ To môže trvať roky. Hoci to nehovorí otvorene, myslí zrejme na svoje dedičstvo: „Je to predsa veľký statok. Som síce najstarší, ale keď pri tom nebudem, pripadne mladšiemu bratovi. Ak ten bude doma v tomto čase do otcovej smrti gazdovať, môžem si byť istý, že obídeme skrátka.“ Takéto uvažovanie sa zrejme skrýva za jeho slovami. Najprv si zariadim svoje veci aby som neškodoval a potom môžem nasledovať Pána. Za to mu patria prísne Pánove slová: „Nech si mŕtvi pochovávajú svojich mŕtvych; ale ty chod' a zvestuj kráľovstvo Božie!“ Nech sa duchovne mŕtvi starajú o dedičstvo a tomu podobné veci.

Aj my môžeme takto premýšľať: Ja potrebujem odpustenie svojich hriechov. Potrebujem poznať Pána. Potrebujem istotu spasenia a Božej prítomnosti. Potrebujem vedieť, že som Božie dieťa, cítiť jeho lásku. Potrebujem sa premieňať, mať novú prirodzenosť. Potrebujem to všetko - ale nie hneď. Najprv ešte chcem naplniť nejaké svoje ambície. Ešte niečo musím dosiahnuť v tomto svete. Potrebujem sa hmotne zabezpečiť. Som človek dvojakej mysle: vidím ako potrebujem Pána, ale chcem aj tieto ostatné veci.

Pán na to hovorí: Nechaj svet mŕtvych a jeho veci a priority pre duchovne mŕtvych. Pre nich je to všetko, na čom záleží. Ty musíš myslieť na svoju dušu, starať sa o duchovné veci. Tento muž v tom nemal jasno - kiež by sme my mali! Aj dnes môžu byť v našom zhromaždení takí ľudia. Môžeme ich presvedčiť, že sú hriešni, že potrebujú milosť a odpustenie, potrebujú nový život, vyrovnať sa so svojou hriešnou minulosťou. Možno túto potrebu uvidia. Ale je tu pre nich ešte niečo iné, niečo veľmi príťažlivé. Pán musí počkať, jeho slovo musí počkať. Takito hľadajúci nikdy nenájdu, ak sa neoddelia od starého života, od starých priateľov, od starých ambícií.

Podľa niektorých vykladačov Pánove slová mohli znamenať aj niečo iné (hoci to je diskutabilné): „OK, tak chod' domov, ale nie aby si sa nabalil, aby si naklonil otcovu priazeň na svoju stranu a získal si majetok, ale chod' im povedať o Božom kráľovstve. Možno si ich tým pohneváš, ale potrebujú to počuť. Ide o spásu - tvoju aj ich.“

Opustiť starý život

Pozrieme sa teraz na posledný prípad, v niečom podobný. Ešte iný povedal: „Pôjdem za Tebou, Pane, ale dovoľ mi najprv rozlúčiť sa s domácimi.“ Ježiš mu však povedal: „Kto položí ruku na pluh a obzerá sa späť, nehodí sa pre kráľovstvo Božie.“ (v. 61-62) Tento človek chce nasledovať - ale nie je realistický. Znova na prvý pohľad vyzerať jeho postoj logicky. Čo môže mať Pán proti tomu, aby sa išiel domov rozlúčiť? Ale všimnime si slová Pána, ktorý číta myšlienky srdca. To jeho slovo „obzerá sa späť“ nehovorí o mimovoľnom pohľade ale o zahľadení sa dozadu, uprenom pohľade dozadu, skúmaní toho, čo je za chrbtom. Pán tu hovorí o ľuďoch zahľadených do toho, čo majú opustiť.

Tento človek nechcel iba povedať: „Dovidenia!“ Toto mala byť veľmi dlhá odobierka. „Pôjdem od jedného priateľa k druhému a poviem im, čo sa chystám urobiť. A ak sa im to nebude pozdávať a budú ma odhovárať, považujem nad tým chvíľu. Dobré si spočítam, čo všetko by som mohol stratiť. Porozmýšlam, čo by som ešte mohol zažiť s partiou kamarátov - naozaj chcem o to prísť?“ To bude veľmi dlhá odobierka. Hľadá dozadu, zvažuje pre a proti. Starí kazatelia hovorievali: „Od obzerania sa naspäť je len krôčik k návratu naspäť.“ Toto sa mu mohlo stať.

Tento človek by chcel Pána Ježiša. Chcel by odpustenie, chcel by nebo. Chcel by jasný cieľ v živote. Chcel by nový život - ale chcel by aj ten starý. Svojich starých priateľov, svoje staré ambície. Ešte raz sa na to pozriet a popremýšľať. A Pán Ježiš hovorí: „Kto položí ruku na pluh a obzerá sa späť...“ Rozumiete tej ilustrácii? Viete, ako vyzerali staré pluhy? Vpredu ťahali voly a vzadu stál muž, ktorý pluh riadil. Na konci brázdy mal kolík alebo nejakú značku, na ktorú uprene hľadel - a tak mohol orať rovno. Ale keby držal popruhu volov a pritom sa obzeral dozadu, záprah by šiel z boka na bok alebo by opísal úplný obrat a išiel by za tým, na čo hľadá. Pán Ježiš varuje: Ak chceš ísť za mnou, nemôžeš zostať zahľadený na to, čo si opustil. Svet musíš nechať za sebou.

To isté platí aj pre mňa. Keď váham, keď mám rozdvojenú myseľ, znamená to, že som stratil zo zreteľa niečo dôležité: Potrebujem odpustenie hriechov. V Božích očiach som biedny, stratený človek. Zúfalo potrebujem aby Boh zmenil môj život. Potrebujem jeho požehnanie, lebo ináč budem jedného dňa odsúdený. Pán Ježiš prišiel z neba aby tu zomrel v hroznej agónii na golgotskom kríži - aká úžasná milosť je v tom pre človeka ako som ja. Ako to na mňa pôsobí? Mám do činenia so Spasiteľom sveta. Jeho potrebujem - a preto odvraciam pohľad od vecí, ktoré ma chcú držať pozadu. Keď to porozumiem, poviem s celou vážnosťou: „Pane, pôjdem za tebou, kamkoľvek pôjdeš.“

Dr. PETER MASTERS je kazateľom METROPOLITAN TABERNACLE v Londýne kde kázal i Charles. H. Spurgeon ☒

Moja prvá misia na školách

Keď som sa zúčastnil v máji tohto roku ako jeden z členov gedeonského hnutia na stretnutí v Piešťanoch, veľmi ma oslovili svedectvá o tom, ako Boh pracuje cez túto organizáciu na mnohých miestach vo svete. Dal som si otázku: A čo ja? Koľko Biblií som rozdal za uplynulý rok či dva? Hanbil som sa sám pred sebou. Na druhej strane práve takéto stretnutie ma správne motivovalo ku konkrétnym následným krokom.

Začalo to modlitbami a skončilo na troch základných školách, kde mi Pán otvoril dvere. Čachtický pán riaditeľ ma privítal veľmi milým spôsobom. Mal záujem dozvedieť sa viac o tejto organizácii, a tak som mal široký priestor k diskusii. Dohodli sme sa, že na druhý stupeň môžem kedykoľvek prísť a ponúknuť žiakom Novú Zmluvu.

Ešte v ten deň som navštívil školu v Beckove a Kočovciach a podobne som sa stretol s oboma riaditeľkami.

V Kočovciach, malej dedinke v blízkosti Nového Mesta nad Váhom, ktorej obyvatelia sú prevažne katolíckeho vierovyznania, som musel počítať s tým, že tu možno budem mať dvere zatvorené. Pani riaditeľka mi povedala, že ona nemá žiaden problém ak nebude mať nijaké námietky ani pán farár, ktorý vyučuje na škole katolíckeho náboženstva. Čakalo ma teda stretnutie s pánom farárom, ktorý po krátkej debате súhlasil a ja som mohol spolu s ním ísť na jeho hodinu a rozdať žiakom 23 Nových zákonov. To je zázrak - aspoň pre mňa určite! Chválil som Boha, že otvoril dvere aj na túto školu. Nie je to vôbec samozrejmosť rozdávať Novú Zmluvu v evanjelickom preklade priamo na hodine katolíckeho náboženstva.

S veľkou radosťou som sa presunul ešte do spomínanej ZŠ v Beckove. Tam už na mňa čakal pán farár u ktorého bola, žiaľ, odozva negatívna. Potešilo ma, že na škole sa vyučuje aj evanjelické náboženstvo a tam som mal dvere otvorené. Deti ma privítali s veľkým záujmom a mnohými otázkami. Strávil som s nimi asi 20 minút a mohol som im povedať o najvzácnejšej Knihe kníh, ktorú som rozdal v počte 30 kusov.

Pre mňa osobne to bola nová skúsenosť a som odhodlaný v tejto službe pokračovať aj na iných školách, hoteloch a podobných miestach.

Daniel Volár ☒

Služba deťom v Rači

Krest'anský zbor v Rači pripravil 16. decembra 2006 v Kultúrnom stredisku program s názvom **VIANOČNÉ DIEŤA**. Pozvali sme 97 detí, ktorých adresy nám poskytol Miestny úrad, väčšina z nich naše pozvanie prijala. Na konci programu, v ktorom deti súťažili v rôznych hrách, učili sa pesničku a zahrali sme scénku, ktorej cieľom bolo zamyslieť sa nad pravým zmyslom Vianoc, sme deťom odovzdali darčeky. Tie zabezpečila kresťanská charitatívna organizácia **Samaritan's Purse**. Keďže nám nejaké darčeky zostali, mohli sme obdarovať aj deti, ktoré prišli na program bez pozvania a aj deti, ktoré chodia na našu nedeľňajšiu besiedku.

Pri vyhodnotení akcie sme museli priznať, že nie všetko išlo podľa našich predstáv a plánov a bolo cítiť, že sme amatéri. Modlili sme sa, aby Pán Boh prikryl všetky nedostatky a aby to, čo sme chceli deťom odovzdať, mohlo byť zasiat ako semienko do úrodnej pôdy ich srdiečok.

Na druhej strane sme boli vďační za príležitosť sa aj touto akciou zviditeľniť deťom a ich rodičom a tiež novozvolenému starostovi mestskej časti, ktorý aj s manželkou prijal naše pozvanie. Niektoré rodiny sme nevideli prvý krát (už boli aj na Dni detí) a snáď ani posledný.

KLIP-KLAP KLUB

Akcia **VIANOČNÉ DIEŤA** pre nás neznamenala koniec, vyvrcholenie úsilia, skôr začiatok. Čoho? Viacerí v našom zbere už dlhšie cítili potrebu venovať sa deťom z Rače pravidelne. A tak sme sa s veľkým očakávaním, ale aj istými obavami pustili do prípravy voľnočasového klubu pre deti od 8 do 12 rokov v zborovom dome na Alstrovej ulici v snahe poskytnúť deťom to, čo máme - svoj čas, svoju pozornosť a niečo z toho, čo sami vieme. Využili sme kontakty získané z vianočnej akcie, rozposlali sme pozvánky tým istým deťom, vymysleli sme názov klubu, aby sa dobre pamätal a snažili sme sa zakaždým pripraviť taký program, aby našich návštevníkov zaujal. Spolu vyrábame rôzne drobné výrobky, ktorými je možné potešiť blízkych, hráme sa rôzne skupinové a spoločenské hry, objavujeme a riešime rôzne záhady, spievame kresťanské pesničky, čítame a rozprávame poučné biblické príbehy, debatujeme na zaujímavé témy. Ak vás to zaujíma podrobnejšie (a máte prístup na internet), stručné správy z každého týždňa si môžete prečítať a fotky popozerať na stránke www.kzraca.sk/klub.

Požehnanie z tejto služby sa prejavuje na dvoch stranách. Vyskytol sa ďalší priestor pre aktívnu službu sestier. Tahúňmi sa stali Monika Kozárová a Ľubka Vyhnanáková, ale pripojili sa aj ďalší bratia a sestry. Ukazuje sa, že poctivá príprava si vyžaduje skutočne veľké nasadenie a nie je možné takúto prácu utiahnuť bez podpory širšieho spoločenstva. Na druhej strane vznikol priestor k pokračujúcej službe deťom, ktoré inde nemajú príležitosť počuť

(Ľubkinými slovami: „*Nemám ilúzie ale ani depku.*“) Za tých šesť mesiacov sme mohli zažiť, že deti sa na klub úprimne tešili, mohli sme sa zblížiť a prehĺbila sa dôvera medzi nami navzájom a mohli sme sa už zoznámiť aj s niektorými rodičmi.

Nepochybujeme o tom, že vynaložená námaha a obete za to stoja. Je to milosť, že sme hneď zo začiatku mohli zažívať, že naše snaženie má zmysel. Na prvé stretnutie 10. januára prišlo 10 detí, odvtedy sme sa stretávali každú strediu popoludní a za ten čas sme mali 25 malých návštevníkov. Bolo medzi nimi 5-6 dievčat, ktoré prichádzali pravidelne a so zvedavosťou čakali na náš príchod na Alstrovej. Zažili sme niekoľko ozaj pekných a zaujímavých situácií, mali sme možnosť sledovať, aké tie deti vlastne sú, čo v nich je, čo potrebujú, a aj to, čoho sa im nedostáva. A isteže aj deti mohli prijať veľa dobrého.

Cez letné prázdniny bude mať aj náš klub prázdniny. Potrebujeme prestávku, lebo pripravovať každý týždeň program na 3 hodiny, nám veru dalo zaberať. Sme vďační všetkým, ktorí nám pomáhali

Velmi sme ocenili, že sa do tejto nemalej akcie zapojilo toľko členov račianskeho zboru, že sme nepotrebovali pomocníkov z iných zborov. To bola asi prvá akcia tohto druhu. Vďaka za to patrila každej ruke, každej nohe, ktorá sa pripojila. A zároveň tým, čo nás niesli na modlitbách alebo nás podporili finančne. Ale najmä Tomu, ktorého menom sme sa deťom i rodičom prihovárali.

o Božej láske. Skoro všetky deti pochádzajú z neúplných alebo nefunkčných rodín. Majú veľa energie, sú temperamentné, niektoré aj konfliktné. Musia sa učiť vzájomne sa rešpektovať v kolektíve, sústrediť sa na tvorivú prácu alebo na počúvanie biblických príbehov (lebo nevyrástli v besiedke) a podriať sa vedúcim, dokonca sme mali aj takú skúsenosť, že sa nevedia ani hrať. Je to beh na dlhé trate, ktorý vyžaduje vytrvalosť a trpezlivosť.

(priamo na klube aj nepriamo napríklad opaterou detí). Aj tak si však uvedomujeme, že by sa nedalo takto klub ťahať oveľa dlhšie. Velmi by sme privítali vytvorenie dvoch skupín pracovníkov, ktorí by sa v službe striedali. Situáciu nám skomplikovalo aj to, že jedna vedúca znovu nastúpila do zamestnania a druhá čaká dieťa. Neradi by sme sa však úplne prestali s touto službou. Preto pripravujeme 5-dňový klub na sídlisku v Rači v dňoch 27. - 31. augusta v populudňajších hodinách. Veríme, že bude mať rovnako dobrý ohlas ako ten minuloročný „pokús“. Táto akcia by mala byť odrazovým mostíkom a pozvánkou na Klip-klap klub od septembra... V tejto chvíli však s určitosťou nevieme povedať, či a ako sa táto práca znovu rozbehne. Prosíme, predkladajte spolu s nami túto oblasť Tomu, ktorý chce byť Otcom aj týmto deťom, aby po prázdninách nebola len žatva, ale aj dost' pracovníkov.

Monika a Peter Kozárovci ☑

Rekonštrukcia chaty v Harmónii

aktuálna správa, jún 2007

Pracuje sa naplno. Malí, veľkí, bok po boku. A teraz už aj stavebná firma. Práce na rekonštrukcii chaty v Harmónii sa od jari nezastavili. Veríme, že Pán sa prizná a chata bude ešte tento rok pod novou strechou.

Mnohí z vás, ktorí čítate tieto riadky, pomáhate svojimi modlitbami, radami, povzbudením, darmi a fyzickou pracou. Je tomu už tri roky, čo bola chata zverená z Božej milosti do našej správy. Uplynulých tisíc dní stačilo na to, aby sme vycítili, o čom je tento celý projekt a aký potenciál sa v nej ukrýva pre budúcnosť našich zborov. Čas potvrdil, že „táto chata“ sa stala „našou chatou“, a to nielen na papieri, ale aj srdcom.

Od jari 2004 sme tu prežili veľa úžasných chvíľ. Aj s Bohom, aj s ľuďmi. Mládežnícke tábory, brigády, zborové vikendovky, opekačky a spoločné chvíle na modlitbách či pri piesňach sa už nezmazateľne zapísali do našich pamätí. Spoločenstvo bratskej lásky sa potvrdilo medzi nejedným srdcom, ktoré bolo dovtedy odcudzené. Medzi mladými ľuďmi vznikli priateľstvá. Áno, i najmenej dve srdcia môžu podať svedectvo o tom, ako pobyť práve na „našej chate“ ich priviedol k Pánovi Ježišovi Kristovi. To všetko sa tu udialo. Prehlbujú sa vzťahy s Bohom i navzájom jeden s druhým. Ba viac, vďaka tomuto rekreačnému objektu tu mohli začuť vôňu Kristovho evanjelia už mnohí neveriaci, ktorí odišli oslovení a z času na čas sa medzi nás vracajú. Mnohí mládežníci sa tu učia manuálne pracovať a spolupracovať s ďalšími ľuďmi na jednom projekte.

Určite nesnívam, ani nepreženiem, ak poviem, že chatu sme si veľmi obľúbili. Pre naše zbory sa stala dôležitým nástrojom pre uplatnenie Božích zámerov, ktoré nám Pán cirkvi zveril. Ovocie, ktoré tu už teraz vidíme, nás veľmi povzbudzuje a dôverujeme nášmu Pánovi, že rozsiahla rekonštrukcia, uprostred ktorej stojíme, bude dovŕšená pre Božiu slávu a pre našu radosť.

Je leto 2007 a my sme uprostred rekonštrukcie. Starú strechu sme v apríli rozobrali. Priečky medzi jednotlivými izbami ako i samotný strop sa odstránil. Mnohé deti, mládežníci i starci pomáhali pri „otúkavani“ tehiel, aby sa vyčistili a pripravili pre ďalšie použitie.

Nikdy nezabudneme na 10 aprílových dní, počas ktorých 7-členná nemecko-americká pracovná skupina robila jeden zázrak za druhým. Ich výkon a nasadenie sa nám stali vzorom a inšpiráciou. Vzali si dovolenky len pre to, aby nám prišli pomôcť pri budovaní Božieho diela.

O jednotlivých brigádach, ktoré zorganizovali bratia zo zborov z rôznych častí Slovenska a ktoré sa majú toto leto ešte len uskutočniť, by som mohol veľa písať „černidlom a perom“. Jednu sobotu tu pracovalo 40 párov usilovných rúk. Ako v knihe Nehemiáša.

Chcel by som vás požiadať o modlitebnú podporu tohto diela. Rekonštrukcia chaty v Harmónii je pre nás všetkých veľkým krokom viery, ktorý sme neurobili ani s kalkulačkou v ruke, ani s naplneným bankovým účtom, ale v poslušnosti voči Pánovej vôli.

Na otázku, či máme potrebné financie na rekonštrukciu chaty, musíme jasne odpovedať, že nie. Na otázku, či máme

potrebné prísľuby na pomoc od ľudí, musíme rovnako odpovedať, že nie. Na otázku, či stoja za nami bohatí „západniari“, musíme povedať, že nie. Ale na otázku, či máme veľkého Boha, vám môžeme celkom hlasne povedať, že ÁNO. A tento Boh nás nesklame. Nevieime a netušíme, ako Boh naplní naše potreby, ale už dopredu sa radujeme, že On sa postará (1M 22,8.14).

Náš plán pre rok 2007 zahŕňa zastrešenie zrekonštruovanej chaty novou strechou, aby sme v prácach mohli pokračovať aj po príchode zimy i po novom roku. Tak, ako nám financie budú dovoľovať, budeme pokračovať. Do zimy by sme chceli vykonať nasledujúce práce: Prístavbu záďveria na južnej strane, prístavbu schodiska na západnej strane budovy, nový strop na 1. poschodí, nadstavbu 2. poschodia, prístavbu podpiwničenej terasy na východnej strane, konštrukciu novej strechy s podkrovným poschodím a osadenie okien, vchodových a balkónových dverí. Zatiaľ ide len o hrubú stavbu všetkých spomenutých prác. Odborníci tvrdia, že pre zrealizovanie tohto plánu do novembra nám na účte chýba ešte asi jeden milión korún.

Ako bratia, ktorí dohliadame na rozvíjajúce sa dielo viery uprostred nás a na úsilnú prácu lásky, stojíme pred Ním v radostnom úžase nad tým, ako sa k nám priznáva. Rekonštrukcia chaty v Harmónii je predmetom mnohých pravidelných modlitieb a úprimných obetí mnohých bratov, sestier, mládeže i detí. Veríme, že Pán sa prizná k tomu, čo On sám vypôsobil v našich srdciach.

Jozef Abrman ☑

Ďalšie aktuálne správy nájdete priebežne na www.berea.sk/chata

Podobenstvo o rybároch

Tento príbeh pochádza z Filipín a má mnoho verzii. Každá má však tú istú pointu. Iste neunikne žiadnemu čitateľovi...

V istej krajine žila skupina ľudí, ktorí sa nazývali rybármi. A hľa, vo vodách okolo nich žilo mnoho rýb. Rieky, jazerá i more ich bolo plné. A tie ryby boli hladné. Rok čo rok sa títo takzvaní rybári zhromažďovali a besedovali o svojom poslaní chytať ryby, o hojnosti rýb a o tom, ako by sa rybačka mala správne robiť. Sústavne hľadali a vyvíjali novšie a výstižnejšie definície rybačky. Usporadúvali drahé celoštátne a svetové konferencie, kde sa diskutovalo o rybách a propagovala sa rybačka a prednášalo sa o rôznych metódach lovenia rýb.

Potom si rybári vybudovali krásne veľké budovy, ktoré sa volali „Rybárske centrá“. Išlo im predsa o to, aby sa každý stal rybárom a aby každý rybár lovil ryby. Avšak jednu vec nerobili - nepustili sa do chytania rýb! Tí, čo mali veľkú víziu a odvahu rečniť na verejnosti, zriadili výbor na vysielanie rybárov na miesta, kde bolo veľa rýb. Diskutovali o myšlienke lovu rýb v ďalekých potokoch a jazerách, kde žilo veľa rýb odlišnej farby. Najímali na odbornú činnosť pracovníkov, ale ani členovia výboru ani zamestnanci nechytali ryby.

Potom rybári založili veľké vydavateľstvá a tlačiarne, kde sa vydávali rybárske príručky. Najväčší odborníci mávali pravidelne veľké prednášky s rybárskou tematikou. Mnohí, ktorí sa cítili byť oslovení, na to zareagovali a boli vyslaní na rybačku. Ale podobne ako rybári u nich doma, ani oni naozaj nechytali ryby. Iní tiež chceli byť súčasťou rybárskej spoločnosti, ale cítili sa byť povolani k výrobe rybárskej výstroje. Iní prijali, že ich úlohou je nadväzovať s rybami priateľské vzťahy, aby ryby pochopili rozdiely medzi dobrými a zlými rybármi.

Po jednej strhujúcej prednáške s témou „Nevyhnutnosť rybolovu“ jeden mladík opustil zhromaždenie a vydal sa na ryby. Na druhý deň prišiel so správou, že ulovil dva krásne kusy. Dostal poctu za svoj kapitálny úlovok a naplánovali mu vystúpenia na všetkých významných podujatiach, kde mal hovoriť o tom, ako sa mu to podarilo. Tak prestal chodiť na ryby, aby mal čas zdieľať sa so svojou skúsenosťou. Ako ocenenie za jeho výnimočnú skúsenosť bol prijatý aj do Hlavného rybárskeho výboru.

Treba uznať, že mnohí rybári podstupovali obeť a čelili najrôznejším ťažkostiam. Niektorí žili blízko vody a denne znášali zápach mŕtvych rýb. Zniesli aj posmech tých, čo kritizovali „rybárske kluby“, ktoré nikdy nechytali ani jednu rybu.

Robili si starosti o tých, ktorí strácali záujem o pravidelné týždenné stretnutia, kde sa hovorilo o rybačke. Predstavte si, ako sa museli cítiť, keď raz ktosi vyhlásil, že tí, čo nechytajú ryby, sa nemajú prečo nazývať rybármi, bez ohľadu na to, čo o tom hovoria? Ale zdalo sa, že kúsok pravdy na tom bude. Môže byť rybárom ten, čo rok za rokom neuloví ani rybu?

Túto otázku si musím položiť, keď stojím pred zrkadlom: „Som rybárom? Chytil som v nedávnej dobe nejakú rybu?“ Ved' či Pán nepovedal: „Pod'te za mnou a urobím z vás rybárov ľudí.“? Cirkev tu nie je na to aby stavala budovy a rečnila o evanjelizácii. Nie je ani povolaná organizovať nekonečné programy, semináre o raste cirkvi, debaty o odchýlkach v učení, kým ľudské duše hynú ako ryby. Cirkev má naplniť Kristovo Veľké poverenie a „lovit“ ľudí. Dajme sa do toho! ☒

PERSPEKTÍVA

INFORMÁTOR PRE MISIU

A VZDELÁVANIE

vydáva

Kresťanské centrum BEREĀ

Alstrova 38, 831 06 Bratislava

kcbera@bigfoot.com

zodp. redaktor: Ing. Peter Kozár

KREŠŤANSKÉ CENTRUM

BEREĀ

SKUTKY 17.11

<http://www.berea.sk>

Majiteľ účtu: KREŠŤANSKÉ CENTRUM BEREĀ

Banكا: TATRA BANKA a. s.

Hodzovo nam. 3, 811 03 Bratislava, Slovakia

číslo účtu: 2629010205 / 1100

IBAN: SK551100000002629010205

(pre dary zo zahraničia)

SPRÁVY z ďalekého sveta

ČÍNA: Nové príležitosti pre evanjelium

Čínska vláda podporuje dve dobré veci: morálne hodnoty a schopnosť komunikácie v anglickom jazyku. Tak sa ponúkajú zahraničným kresťanom príležitosti k vstupu do krajiny pri účasti na vládou podporovaných programoch. Mnohé miestne komunity tak dostali materiálnu pomoc a na školách sa rozbehli programy propagujúce kresťanské hodnoty. Ale neoficiálne domové zbory v Číne sú vládou šikanované a ich vodcovia sú často pokutovaní ba aj väznení.

(Bridgeway Publications, CNEC)

IZRAEL: Návrh zákona proti evanjelizácii

V Izraeli je v súčasnosti proti zákonu evanjelizácia mladistvých a ponúkание peňazí alebo materiálnych výhod za obrátenie na iné náboženstvo. Teraz ortodoxná strana Šás (tretia najväčšia strana v Knesete spolupracujúca s pravavicovou stranou Likud) chce postaviť mimo zákon všetok „prozelytismus“ v krajine. „Či kresťania prichádzajúci zvonka, alebo židovskí obrátenci pracujúci v Izraeli, všetci usilujú o to isté - zničiť každú stopu a pamäť ľudu Izraela, a chcú to dosiahnuť obrácaním Židov,“ tvrdí vo svojom zdôvodnení návrhu poslanec Yakov Margi. „Nemáme na výber, musíme rozšíriť pravidlá zakazujúce prozelytismus medzi deťmi aj na dospelých.“

S tým súvisia ďalšie správy. Predsedníčka Severoamerickej islamskej spoločnosti vo svojej prednáške na Harvardskej Kenne-dyho škole politických vied (Kennedy School of Government) varoval Izrael a Židov pred ešte väčším nebezpečenstvom: konzervatívnymi kresťanmi. „Kresťania z pravého krídla sú veľmi riskantní spojenci pre amerických Židov, lebo v skutočnosti sú antisemitsky zameraní a Židov nemajú radi,“ vyhlásila na univerzitnom podujatí Ingrid Mattson, ktorá konvertovala z katolicizmu na Islam. V pozvánke na jej prednášku bol citovaný časopis Newsweek, ktorý ju charakterizoval ako „vyslankyňu Islamu na Západe, kážucu toleranciu a porozumenie.“

(Christianity Today, YNet News)

INDONÉZIA: Cirkev na smetisku

Indonézska komunita pozostávajúca asi z 6000 ľudí, ktorí sa živia prevažne recyklovaním odpadu z obrovského smetiska, sa pomaly mení pod vplyvom láskavého miestneho zboru. Založilo ho v roku 1993 šesť ľudí, ktorí sa stretávali v prenajatom dome. Dnes má zbor 1500 členov, spravuje základnú školu, dva sirotince, dva domovy dôchodcov, kliniku a učňovskú školu.

(Bridgeway Publications, Compassion)